

ZOLTAY LÍVIA

Repülni...

Gyakran láttam azt az idős férfit, ahogy hajlott kora ellenére szálfageyenes tartással rója a környékbeli utcákat. Hetven felettinek saccoltam. Soha egy szót sem beszélünk egymással, de tudtam róla ezt-azt a lakótelep őrszemeitől.

Hosszú évek óta özvegy volt már, a gyerekei középkorúak, két unokája ritkán látogatta. Még így, idősen is szép volt. Magas, vékony alkatú, az arca hosszúkás, szabályos vonásokkal, mintha szabvány szerint rajzolták volna meg. A haja már majdnem teljesen fehér, de a szemöldöke még mindig szurokfekete, a szemei nagyok, meleg barnák. Szúrós tekintete volt, de nem a gonoszságtól, inkább a sok éven át folytatott küzdelmek, embert próbáló nehézségek hagytak nyomot rajta.

Kora tavasz volt, a férfi egy sötét színű ballonkabátban ült a szökőkút melletti padok egyikén és nézte a szaladgáló, hangoskodó gyerekeket. Többször láttam, ahogy így időzött ott, néha kenyérmorzsákat dobált az arra tévedt madaraknak. Nem beszélt senkivel, láthatóan belemerült a gondolataiba. Megpróbáltam elképzelni, mi járhat a fejében...

„Megöregedtem. Volt idő, hogy el sem tudtam képzelni ezt.” A mellette lévő padon ültem, de ő nem vett észre. Behunyta a szemét és hagyta, hogy az enyhe tavaszi szél cirógassa az arcát.

„A feleségem sokszor simogatta az arcomat, amikor még csak udvaroltam neki, meg a házasságunk elején. Mennyire szerettem! Olyan szép volt, mint egy angyal. Mikor apám először találkozott vele, annyit mondott csak: fiam, ez a kislány egy tündér. És az is volt. Ahogy megláttam azon a vasárnap délutánon, tudtam, hogy dolgunk lesz egymással. Tartott tőlem, zavarta a hosszú hajam, meg az, hogy sok lánynak tetszettem. De engem senki más nem érdekelt attól kezdve, hogy megszólítottam.”

A szél egy kicsit felerősödött, de még mindig kellemes volt az idő. A férfi békésen üldögélt tovább a padon csukott szemmel, mintha csak aludna.

„Nehéz életünk volt. Megviselte az első terhesség, amikor az első fiunk megszületett. És a második terhesség sem volt egyszerű. Szerettem volna egy kislányt, de a második is fiú lett. És akkor ő már nem akart még egy

gyereket. Elfogadtam, de legbelül bántott a dolog. Sokat dolgoztam, hogy eltartsam őket, mert az ő tanítói fizetése kevés volt. A fiúkkal is gyakran összetűztünk, ahogy nagyobbak lettek. Főleg az idősebbel. Az anyja, talán, mert sokkal jobban értette a természetét, mint én, folyton védte. Volt, amit eltitkolt előlem. Nem akarta, hogy egymásnak feszüljünk.”

A férfi most kinyitotta a szemét és felnézett a narancssárgás égre, mint-ha keresne valamit.

„A sok munka és aztán a még több bizonytalanság felőrölt. A pohár után nyúltam, hogy oldjam a bennem tomboló feszültséget. Eltávolodtunk egymástól. Ő is vívta a maga harcait, én is az enyémeiket. Mire a fiúk felnőttek és elmentek otthonról, olyanok voltunk, mint két idegen. Nem láttam már benne azt a diószemű, selymes hajú kislányt. És ő sem látta bennem azt, akit egyszer régen megismert.”

Két szarka szállt le a padra, a férfi mellé. A kenyérmorzskákat csipegették és egészen közel merészkedtek hozzá.

„Miután abba hagytam a munkát, élhattunk volna végre nyugodtan. De akkor jött a betegség. Nem tudtam segíteni. És az orvosok sem tudtak. El akartál menni. Elfáradtál, azt mondtad. Bármilyen nehéz is volt, bármennyire fáj, értettem. Csak nem akartam tudomásul venni. Gyötörtem magam és nincs nap azóta sem, hogy ne gondolnék arra, mit csinálhattam volna másképp. Hogy mit tehettem volna még. Talán egy kis megnyugvást hozott, amikor, mielőtt végleg elmentél, azt mondtad nekem: te nem tehetsz erről. Olyan volt, mintha megbocsátottál volna. Nem tudom. Egyszer így érzem, máskor meg másképp.”

A két madár felszáll. A férfi követi őket a szemével, nézi, ahogy köröznék a feje fölött, majd egyre távolodnak tőle és arra gondol, hogy repülni kéne. Minden olyan könnyű lenne akkor. Még ez az élet is.

Hirtelen egy sas repül át a téren. Nem értem, hogy került ide.

Oldalra nézek és látom a ballonkabátot a padon. A férfi nincs sehol...